

РЕШЕНИЕ

№ 3678

гр. София, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9835** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. С. и от С. Т. С. /в качеството му на физическо лице/, ЕГН [ЕГН], и двамата чрез адв. Т., срещу Столична община, представлявана от кмета, с която молят съда да осъди ответника да им заплати сумата от общо 85 284,85 лв. /след допуснато увеличение на исковата претенция/, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди в размер на 65 284,85 лв., пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни заповеди на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ (ОСК), Столична община, отменени по съответния ред от АССГ, както и обезщетение за претърпени от управителя на дружеството, в качеството му на физическо лице немуществени вреди в размер на 20 000 лв. за периода от 19.12.2013 г. до 12.09.2019 г., изразяващи се в негативни изживявания, тежка емоционална травма и разстройство на здравето му в резултат на отменени три административни акта.

Претендираните от [фирма] имуществени вреди, в размер на общо 65 284,85 лв. са в резултат на отмяната на Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на директора на Д ОСК, към СО, Заповед № РД-30-334/23.09.2013 г. на директора на Д ОСК и Заповед № 242/12.09.2012 г. на директора на Д ОСК, и са получени, както следва:

Сумата от 38 384,85 лева, представлява обезщетение на вреди, произтичащи от това, че на голяма част от закупените стоки намиращи се в магазина, чието ползване достъпа до магазина е забранено с първата заповед, е изтекъл срока на годност или се

е влошило качество, поради което те са станали негодни за употреба и продажба. Периодът на претенцията е от 19.12.2013 г. - датата, на която в изпълнение на заповедта е прекъснато електричеството на магазина до 14.10.2015 г., когато е възстановено електроподаването от Ч.;

Сумата от 2300 лв. включва, обезщетяване на вреди, произтичащи от разноски, заплатени от П. Е. по изп. дело на ЧСИ Л. М. по ИД 338/2019 г. в размер на 934 лв. и 154.00 лв. държавна такса за въззивна жалба, както и 1 212.00 лв. представлява натрупаната и дължимата законна лихва върху необслужвани публични задължения от дружеството за периода от 01.01.2014 г.-16.11.2018 г., а именно периода на действие на Заповед № РД-29- 12/23.09.2013 г., Заповед № РД 30-334/23.09.2013 г. и Заповед № РД-18-242/12.09.2012 г. и трите на директора на Д ОСК към СО;

Сумата от 3600 лв., представлява вреди, претърпени от заплатените такси и разноски във връзка с изп. дело № 9557/2014 г. при ЧСИ М. Б. срещу дружеството, образувано по искане от негов съконтрагент [фирма];

Сумата от 600 лв., представлява заплатени разноски и законна лихва във връзка с образуваното гр. дело № 49499 през 2014 г. на СРС и последващите инстанционни производства от Ч. България.

Сумата от 15 400 лв., представлява заплатените разноски във връзка с взетия от дружеството паричен заем от небанкова финансова институция Логос АД през 2018 г. Посочената сума е формирана от 13 500 лв. заплатена договорна лихва; 856 лв. нотариални разноски; 50 лв. такса за вписва на договор за ипотека; 1000 лв. такса за разглеждане на молбата за заем;

Сумата от 5000.00 лева, е формирана от 4000 лв., която представлява стойността на съборения и унищожен Офис-контейнер с площ от около 10 кв.м. и сумата от 1000 лв., представляваща стойността на разходите за труд и транспорт. Периодът, за който се претендира сумата е от 11.09.2017г., датата на която е връчена поканата за доброволно изпълнение на посочената заповед и нейното предварително изпълнение, до 16.11.2018 г., когато е отменена от съда.

Неимуществените вреди настъпили за С. Т. С. /в качеството му на физическо лице/ са предявени в общ размер 20 000 лв., който представлява справедливия размер за причинените на управителя неимуществени вреди за целия период от 19.12.2013 г. до 12.09.2019 г. Според ищците това представлява една щета, породена от няколко акта, които са постановени и приложени за изпълнение последователно в един продължителен период, от един и същ орган и спрямо едно и също лице. Разпределението на сумите по претенцията за неимуществени вреди е както следва: във връзка със заповед № РД 29-12/23.09.2013 - сумата от 10000 лв. и е за периода от 19.12.2013 г. до 07.11.2016 г.; във връзка със Заповед - РД-30-334/23.09.2013 г. - сумата 8000 лв. и е за периода от м. юни 2016 до 10.09.2017 г., отменена с решение на АССГ, оставено в сила от ВАС от 01.09.2017г.; и във връзка със Заповед РД-18-242/12.09.2012 г. - сумата 2000 лв. и е за периода 11.09.2017 до 31.12.2018 г., отменена с решение на АССГ и влязло в сила в началото на 2019 г.

В исковата молба са изложени подробни съображения за основателността ѝ. Посочват, че дружеството е собственик на УПИ с идентификатор 68134.2820.2087, находящ се в [населено място], [улица]. В имота, въз основа на одобрена документация, е монтирал павилион, в който е извършвана търговска дейност, а именно продажба на строителни материали. Така до средата на м. 12.2012 г., когато е преустановено електрозахранването на обекта. Именно от Ч. управителя на

дружеството получил Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на директора на Д ОСК, за която СО била приела, че е влязла в сила. С посочената заповед е забранено ползването и достъпа до магазина. Заповедта е оспорена пред АССГ, който с решение № 5389/31.07.2015 г., постановено по адм.д. № 3490/2014 г. я е отменил. Решението е влязло в сила на 31.07.2015 г. През времето, през което магазинът е бил затворен, в следствие на заповедта, стоката, намираща се в магазина е погинала, поради изтичане на срока на годност и поради влошаване на качеството на материалите. Също така, няколко контрагенти на дружество са потърсили правата си по съдебен ред, тъй като дружеството не е изпълнило задълженията. Така са образувани съдебни и изпълнителни производства. По този начин за дружеството са настъпили имуществени вреди от една страна от неизпълнени договори, а от друга от плащане на разноски по съдебните и изпълнителни дела. Също, дружеството е изпаднало в тежко финансово състояние, като е формирало и публични задължения, в следствие на което са запорирани сметките му от НАП. Също така, на дружеството бил съставен АУАН и след това НП. В крайна сметка, с решение № 6837/07.11.2016 г., постановено по адм.д. № 4043/2016 по описа на АССГ, III к.с., НП е отменено. През м.06.2016 г., на управителя била връчена Заповед - РД-30-334/23.09.2013 г., с която е наредено премахването на незаконен строеж – магазин за строителни материали. Заповедта е отменена с решение № 5942/21.09.2016 г., постановено по адм.д. № 6652/2016 г. на АССГ, оставено в сила от ВАС с решение от 01.09.2017 г. Поради невъзможността да извършва дейността си в обекта, определен като незаконен, просрочил кредити, които дружеството имало в две банки. След влизане в сила на решението на ВАС от 01.09.2017 г., получил покана за доброволно изпълнение от директора на Д ОСК да изпълни Заповед РД-18-242/12.09.2012 г., с която е разпоредено да премахне офис-контейнер, находящ се в УПИ III-1185, кв. 6, представляващ общинска собственост. През м.02/2018 г. контейнерът бил премахнат доброволно, тъй като искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е отказано от съда. В крайна сметка и тази заповед била отменена от съда с решение № 6745/16.11.2018 г. на АССГ. Решението е влязло в сила в началото на 2019 г. Всички тези незаконосъобразни актове на СО довели до тежко финансово положение дружеството, невъзможността му да обслужва кредитите си, както и да изпълни договорите, които е имало. Поради това представляват пряка и непосредствена последица от отменените актове. Управителят на дружеството преживял този административен натиск зле, влошило се здравословното му състояние, преживял тежка емоционална травма. Моли за осъждане на ответника.

В съдебно заседание двамата ищци се представляват от адв. Т., който моли исковата молба да бъде уважена и претендира разноски по делото, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В представени по делото писмени бележки излага подробни съображения за основателност на исковата претенция. Оспорва възражението за изтекла погасителна давност, направено в отговора на исковата молба. Намира също така за неоснователно твърдението на ответника за наличието на предшестващо противоправно поведение от страна на ищеца. Налице са влезли в сила съдебни решения, с които се отменят административните актове. Неоснователно е възражението на ответника, че ищецът не е положил необходимата грижа за ограничаване на вредите, които се претендират, тъй като издадената Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на директора на Д ОСК изключва възможността ищецът по какъвто и да е начин да ограничи тези вреди, тъй

като е забранен достъпът до имота. Доразвива съображенията си за основателност на исковата претенция.

Ответникът – Столична община, чрез процесуалните си представители адв. С. и адв. А., е депозирал отговор на исковата молба, с който я оспорва като неоснователна. Посочва, че претендираните вреди не са пряка и непосредствена последица от посочените в исковата молба незаконосъобразни административни актове и на основание чл. 4 от ЗОДОВ не следва да се ангажира отговорността на общината. Оспорва по основание и размер по пера всички претендирани имуществени вреди в резултат на посочената заповед за забрана на ползването. Счита, че няма основание за ангажиране на отговорността за вреди на ответника предвид наличието на предшестващо противоправно поведение на ищеца. Сочи и, че не е положена от ищеца дължимата грижа за ограничаване на вредите, които претендира. Прави възражение за изтекла давност по отношение на претенциите за обезщетение за имуществени вреди, претърпени от отмяната на заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на директора на Д ОСК. Всички претендирани суми като вреди, произтичащи от посочената заповед за забрана на ползването били погасени по давност, тъй като заповедта е отменена с влязло в сила съдебно решение на 31.07.2015 г., а исковата молба е заведена на 06.10.2020 г., т.е след изтичане на 5 г. давностен срок. Оспорва се по основание и размер претенцията за репарирание на твърдяните имуществени вреди вследствие на сключения договор за заем с „ЛОГОС“ АД. Всичко заплатено-лихви, обезпечения, такси и пр., счита, че не са пряка и непосредствена последица от издаваните срещу дружеството заповеди. Няма пряка причинна връзка между отмяната на трите заповеди и цялостната дейност на търговското дружество. Счита, че дружеството е имало възможност да продължи дейността си в друг търговски обект или по друг начин, като предприеме съответните действия съобразно закона така, че да не достигне до ситуация на фактически фалит. Твърди се и, че няма пряка причинно-следствена връзка между публичните задължения към НАП и процесните заповеди, издадени от ответника, поради което няма основание за реализиране отговорността на общината. Счита, че претърпените вреди от ищеца са резултат от неговото противоправно поведение - поставяне на преместваем обект без разрешение за монтаж за офиса-контейнер, изграждане на строеж (магазин за строителни материали) вместо на преместваем обект, за който е издадено разрешение за монтаж. Твърди се, че е налице съпричиняване, което следва да бъде взето предвид при определяне на размера на претендираните вреди. Оспорва по основание и размер и претенцията за претърпени неимуществени вреди. Претендираните от ищеца С. Т. С. неимуществени вреди счита, че не произтичат пряко от отменените административни актове, а са резултат от неговото противоправно поведение. Ищецът много добре е знаел, че е изпълнил строеж на място, а не преместваемо съоръжение, за поставянето на което му е било издадено разрешение за поставяне. Поставил е преместваем офис-контейнер върху чужд имот-публична общинска собственост, без да му е издадено разрешение за поставяне по надлежния ред. Моли предявените искиви претенции да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира разноски по представен списък.

В представени писмени бележки излага допълнителни съображения за неоснователност на исковите претенции. Счита, че ищецът не е провел главно и пълно доказване на релевантния за спора факт за настъпването на претендирания вредоносен резултат, както и наличието на причинно-следствена връзка с отменените заповеди,

посочени в исковата молба. Липсват категорични доказателства, които да обусловят извод, че са настъпили преки и непосредствени вреди за ищеца, представляващи пряка и непосредствена последица от отменените актове.

Представител на СГП излага становище за основателност на исковата претенция, но недоказаност по размер.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Дружество [фирма], представлявано от С. Т. С. притежава урегулиран поземлен имот УПИ III-1498, 1185, кв. 6, м. „НПЗ „О.“ и съседни жилищни територии – част север“, район „В.“, [населено място], съгласно Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 95, том I, рег. № 02710, дело № 82/2002 г. и Договор за замяна на недвижими имоти № РД-562-202/29.06.2005 г., вписан в книгите за вписвания под № 113, том XVII, вх. рег. № 33259 на 05.07.2005 г.

В полза на [фирма] главният архитект на СО-район В. е издал Разрешение за монтаж № 1-13/27.10.2005 г. на монтажното съоръжение - Павилион „Магазин за строителни материали“ (влязло в сила).

Дружеството осъществявало дейността си в Павилион „Магазин за строителни материали“ до м. 12.2013 г.

Длъжностни лица от Дирекция „Общински строителен контрол“ – СО извършили проверка на място и по документи на строеж: „Магазин за строителни материали“, находящ се в УПИ III-1498, 1185, кв. 6, м. „НПЗ „О.“ и съседни жилищни територии – част север“, район „В.“, [населено място]. Строежът се ползвал от [фирма], понастоящем [фирма], представлявано от С. Т. С. и е представлявал „Магазин за строителни материали“. За проверката е издаден Констативен акт № ТК-94-00-59-1/19.06.2013 г.

Със Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г., Директорът на дирекция „Общински строителен контрол“ забранил ползването и достъпа на строеж: „Магазин за строителни материали“, находящ се в УПИ III-1498, 1185, кв. 6, м. „НПЗ „О.“ и съседни жилищни територии – част север“, район „В.“, [населено място]. Наредил е на [фирма] и изпълнителния директор на [фирма] да разпоредят прекъсване на захранването и преустановяване доставянето на ел. енергия и вода на процесният строеж, след изтичане на срока за доброволно изпълнение.

На 19.12.2013 г. заповедта е изпълнена принудително, като е преустановено ел. захранването и водоснабдяването. Електрозахранването е възстановено на 14.10.2015 г., видно от писмо от [фирма] до КЕВР.

Срещу Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община [фирма] /сега [фирма]/ е подал жалба до АССГ, където е образувано адм. дело № 3490/2014 г. По делото е постановено Решение № 5389/31.07.2015 г., с което е отменена Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. Решението е влязло в сила на 31.07.2015 г.

В следствие, на дружество [фирма] е издадено Наказателно постановление № РД-21-134/14.05.2014 г., с което е наложена имуществена санкция в размер на 5 000,00 лв., за неизпълнение на Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община. Наказателното постановление е

оспореното първо пред СРС, като приключва с Решение № 6837/07.11.2016 г. постановено по адм.д. № 10858/2017 г. на АССГ, с което същото е отменено.

Със Заповед № РД-30-334/23.09.2013 г., издадена от директора на Д ОСК, нарежда премахване на павилиона/магазин за строителни материали, поради това, че същия е незаконен строеж. Заповедта е връчена на представител на дружеството едва през м.06.2016 г. Заповедта е оспорена пред АССГ, като е било образувано адм. дело № 6652/2016 г. Съдът, с Решение № 5942 от 21.09.2016 г. отменя Заповед № РД-30-334/23.09.2013 г. Решението на АССГ е влязло в сила на 01.09.2017 г.

След влизане в сила на Решение № 10741/01.09.2017 г. по адм.д. № 12702/2016 г. на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 5942 от 21.09.2016 г., Управителя на [фирма] е получил Покана за доброволно изпълнение на Заповед № РД-18-242/12.09.2012 г. за премахване на Офис-контейнер, намиращ се в УПИ III-1185 /Общинска собственост/, кв.б, с административен адрес: [населено място], ул. М.. Част от обекта Офис-контейнер попадал в посочения Общински имот и част - в имот, собственост на [фирма].

През м.02.2018 г. Офис-контейнерът е премахнат от наети хора от управителя на [фирма] за негова сметка.

След получаване на поканата за доброволно изпълнение, ищецът С. С. е оспорил Заповед № РД-18- 242/12.09.2012 г. за премахване на Офис-контейнер. АССГ, с Решение № 6745/16.11.2018 г. (влязло в сила), постановено по адм.д. № 10858/2017 г. на АССГ, Заповед № РД-18-242/12.09.2012 г. за премахване на Офис-контейнер е отменена.

С решение № 132725/30.05.2017 г., постановено по гр. д. № 49499/2014 г. по описа на СРС, по отношение на дружеството ищец е признато за установено, че ищецът дължи на трето лице [фирма] сумата от 7 703,68 лв., представляваща неизплатено парично задължение за заплащане на цената на стоки по договор за покупко-продажба, за която сума са издадени две фактури, съответно от 23.10.2013 г. и 06.12.2013 г. Решението е влязло в сила на 07.06.2018 г.

Изпълнително дело № 338/2019 г. по описа на ЧСИ Л. М. е образувано срещу [фирма] с взыскател [фирма]. Изпълнителното дело е прекратено с постановление за прекратяване на 17.11.2020 г. Като доказателства за извършени плащания по изпълнителното дело за такси и разноски по ТТР са пет фактури за сумите от 31,57 лв., 85,87 лв., 380,16 лв., 96,00 лв. и 340,40 лв., първите две платени на 06.03.2020 г., третата на 12.11.2020 г., четвъртата и петата на 13.11.2020 г.

С решение от 26.02.2016 г., постановено по гр. д. № 44945/2014 г. по описа на СРС, е признато за установено, че [фирма] дължи на [фирма] сумата от 988,05 лв., представлява главница за консумирана електроенергия в енергоснабден имот, находящ се в [населено място], [улица], за периода от 19.11.2013 г. до 13.02.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата. Със същото решение, ищецът е осъден да заплати на [фирма] и сумата от 471 лв. разноски по делото в исковото производство и сумата от 89 лв. разноски в заповедното производство. Решението на СРС е потвърдено с решение от 19.04.2018 г. по гр.д. № 1323/2018 г. на СГС, с което дружеството е осъдено да заплати и още 5 лв. за възнаграждение за адвокат.

Видно от представено платежно нареждане, дружеството ищец е заплатило на [фирма] сумата от 1696,74 лв., представляваща главница, лихви и разноски по гр. д. № 44945/2014 г. по описа на СРС, на 09.05.2018 г. За подаване на въззивната жалба от [фирма] пред СГС срещу решението по посоченото дело, дружеството е заплатило

държавна такса в размер на 154 лв., видно от платежно нареждане.

Изпълнително дело № 9557/2014 г. по описа на ЧСИ М. Б. е образувано срещу [фирма] с взыскател [фирма], по което размера на дълга по това дело е 22 437,12 лв., а размера на определената такса по изпълнителното дело е 1 986,39 лв. Видно от представени две фактури за извършени плащания от [фирма] към ЧСИ М. Б., дружеството е платило общата сума от 2 084,00 лв., представляващи такса по т.26 от Тарифата за таксите и разноските, платени съответно на 13.05.2015 г. и 27.04.2015 г. След изплащане на двете суми е поискано прекратяване на изпълнителното дело. Видно от удостоверение, изх. № 59899/06.10.2020 г., изпълнителното производство № 9557/2014 г. е прекратено поради изплащане на дълга на 15.01.2016 г.

От справка, представена от ЧСИ се установява, че към 25.04.2013 г. срещу С. С. и срещу [фирма] няма образувани изпълнителни дела.

От удостоверение от НАП, ТД С. се установява, че към 17.04.2013 г. [фирма] не е имало публични задължения. Също така от удостоверение от НАП се установява, че към 24.04.2013 г. С. С. също не е имал публични задължения.

[фирма] е сключил договор с ФК [фирма] за заем от 23.02.2018 г., въз основа на който второто дружество е предоставило на първото заем в размер на 25 564,59 евро. Дружеството ищец е заплатил такса за разглеждане на молбата за заем в размер на 1 000 лв., видно от платежно нареждане. За обезпечаване на вземането, в полза на ФК [фирма] е учредена договорна ипотека. За учредяване на ипотека, [фирма] е заплатил нотариална такси разноски в размер на 856,65 лв., както и 50 лв. такса за вписване на ипотека. Представени са платежни нареждания, от които е видно, че [фирма] е платил на ФК [фирма] в периода на договора до 12.09.2019 г. сумата от 11 096,42 лв., на основание посочено в платежните нареждания вноска по договор от 23.02.2018 г. На 12.09.2019 г. е изплатена сумата от 50 525,00 лв., а като основание за плащане е посочено погасяване на заем по договор от 23.02.2018 г.

Представен е НА за учредяване на договорна ипотека от [фирма] в полза на ФК [фирма] № 55, том I, рег. № 902, дело 49 от 23.02.2018 г. Ипотеката е учредена за обезпечаване на договор за заем, сключен между страните.

Видно от представена от НАП информация към 13.09.2021:

1. Публичните задължения на дружеството по периоди са, като следва:

За периода 01.01.2014 г. - 31.12.2014 г. са в размер на 26 226.02 лв., в това число главница 20 375.94 лв. и лихва: 5 850.08 лв.;

За периода 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г. са в размер на 30 218.71 лв., в това число главница 22 221.90 лв. и лихва: 7 996.81 лв.;

За периода 01.01.2016 г. - 31.12.2016 г. са в размер на 15 912.16 лв., в това число главница 12 534.86 лв. и лихва: 3 377.30 лв.;

За периода 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г. са в размер на 7 526.14 лв., в това число главница 6 363.09 лв. и лихва: 1 163.05 лв.;

За периода 01.01.2018 г. - 16.11.2018 г. са в размер на 3 908.75 лв., в това число главница 3 602.35 лв. и лихва: 306.40 лв.;

2. Образувано е изпълнително дело № 22150028993/2015 г. по чл. 221 от ДОПК, с № 28993/2015/000001/14.11.2015 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.;

Задълженията по ИД № 22150028993/2015 г. са погасени и изпълнителното дело е прекратено с Разпореждане по чл. 225, ал. 1 от ДОПК, с изх. № С200022-035-0189387/15.01.2020 г. Обезпечителни мерки са отменени с постановление за отмяна на

наложени обезпечителни мерки, с изх. № С190022-024-0023884/04.07.2019 г.

3. Наложени са обезпечителни мерки /ПНОМ/, с изх. № 53-06-1204/25.03.2014 г. в ТБ Ю. България АД, ТБ С. АД, ТБ У. Б. АД и ТБ О. АД.

- ПНОМ с изх. № С160022-022-0031823/03.11.2016 г. в ТБ О. АД;

- ПНОМ с изх. № С190022-022-0020927/21.03.2019 г. на ППС;

- ПНОМ с изх. № 190022-022-0032094/25.04.2019 г. в ТБ О. АД и ТБ У. Б. АД.

4. Датите на подадени уведомления за прекратяване на трудови договори на наетия персонал са 06.01.2014 г., 04.03.2021 г., 12.03.2014 г., 14.03.2014 г., 01.04.2014 г., 01.10.2016 г. и 06.04.2017 г.

По делото се представи информация от [фирма], от която се установя, че дружеството [фирма], с ЕИК[ЕИК] към 01.01.2014 г. е имало задължение в размер на 50 268.51 лева (главница - 50 000 лева и договорна лихва - 268.51 лева) по договор за „О. JEREMIE овърдрафт по разплащателна сметка" от 25.04.2013 г., с лимит 50 000 лева. Съгласно договора дългът по кредита се е олихвявал с „1М- SOFIBOR" и 6.86% годишно, което към момента на отпускане се равнявало на 7.413%. При просрочени суми по дълга, наказателната лихва се е равнявала на договорения лихвен процент и надбавка от 5 %. Лихвата се е начислявала на база 360/360 дни и се дължала ежесечно на тридесетия ден от съответния месец. Договорът за кредит е бил със срок три години, като клиентът е имал задължението на всеки 6 месеца напълно да погасява размера на първоначалния овърдрафт, съгласно договорен погасителен план. [фирма], в хода на изпълнение на договора, е сключила четири допълнителни споразумения с клиента, в периода 25.04.2014 г. - 21.02.2018 г. Поради неизпълнение от негова страна, банката е предприела действия за събиране на натрупаните задължения по съдебен ред. В резултата на тези действия [фирма], е погасило задълженията си към О. АД изцяло на 18.03.2019 г. Като приложение са представени от банката заверени копия от изпълнителен лист от 12.02.2019 г.; Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ - 12.02.2019 г. и извлечение към 22.01.2019г.

Представено е удостоверение от [фирма], в което е отразено, че към 01.01.2014 г. дружеството [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ е имала 1 активен кредит по договор за банков кредит, продукт „БИЗНЕС КРЕДИТ" № ВЛ42494 от 04.03.2013г. Разрешеният размер на кредита бил 170 000,00 лева. За месеците декември, януари, февруари и март - клиента ползвал гратисен период за погасяване на главницата. За останалите месеци, клиентът заплащал главница в размер на 2 200.00 лева. П. изравнителна вноска по главницата била в размер на 600.00 лева. Срока на кредита бил 115 месеца, считано от датата на откриване на заемната сметка. Общо начислена и погасена договорна лихва била 55 242.11 лева. Общо начислена и погасена наказателна лихва била 1176.13 лева. Първо регистрирано просрочие по главницата било на 21.08.2014 г. Първо регистрирано просрочие по лихви било 21.02.2014 г. Кредитът е погасен на 21.08.2019 г.

По делото е представена справка от Н. за абсолютната минимална температура на въздуха за периода 19.12.2013 г. – 31.03.2014 г. и 01.12.2014 г. – 31.03.2015 г.

Представени са медицински документи, от които се установява, че С. С. страда от злокачествено новообразувание на правото черво, диагностициран на 12.11.2018 г. Проведено му е оперативно лечение и химиотерапия. Издадено е решение № 1987/123/10.07.2019 г. на ТЕЛК при УСБАЛО, за временна неработоспособност на С..

По делото са допуснати и приети съдебно-психологична експертиза,

съдебно-техническа експертиза и две съдебно - счетоводни експертизи.

От заключението на приетата съдебно-психологична експертиза се установява, че в началото на проведен със С. С. разговор, той се опитвал да се владее и въздържа емоциите си, но изреченията му били накъсани, съпроводени със сподавени хлипания и сълзи. Вещото лице сочи, че проточилият се във времето период на административен натиск е дал своето негативно отражение и причинило негативни емоционални преживявания на С. С.. Ежедневието му е било изпълнено с притеснения относно оцеляването, прехранването на семейството и страх от възможността семейството да остане без жилище, тъй като имотите, които притежавал са били ипотекирани. Бил в невъзможност да планира и предприеме бъдещи действия, както и начина на живот. Ограничил социалните си контакти. В случая личността е била възпрепятствана да упражнява своя бизнес, в следствие на което търпял финансови лишения, които засилвали чувството на малоценност и безпомощност, невъзможност да се погрижи за собствената прехрана и оцеляване и тази на семейството. Резултатите от приложената скала за тревожност на (С.) - оценяване равнището на личностна и ситуативна тревожност, показвали при С. наличието на умерена степен на ситуативна тревожност - 39 бала и високо равнище на личностна тревожност - 45 бала. При обследване на случая е използвана и самооценъчна депресивна скала на Ц.. Резултатите от приложената самооценъчната скала за депресия не показвали наличие на депресивна симптоматика, измерените стойности били 42 точки. При събрани повече от 47 точки, било редно изследваното лице да се обърне към психиатър за по-пълна диагностика и евентуално медикаментозна терапия. Наложилото се оперативно лечение през 2018 г. е довело до промяна в начина на живот на С. Т. С.. Към настоящият момент С. С. не бил успял да се справи и преработи случващото в психологичен аспект. Налице бил симптом (белези, черти) за преживян психо-емоционален стрес. С цел сваляне на психичното напрежение, било желателно да се проведе психотерапия. Вещото лице сочи, че експертизата не може да посочи като косвен причинител оказаният административен натиск, посредством издаваните заповеди и актове, както и, че те са довели до заболяването, наложило оперативно лечение. Възможно е обаче тези събития да са били „благоприятния фактор“.

В съдебно заседание вещото лице посочва, че при срещата си със С. С., която продължи почти три часа, всяко второ изречение започвало с емоционално вълнение и сълзи, изпитвал неудобство от цялата ситуация. Счита, че е налице посттравматичен стрес. Тези 42 точки от депресивната скала, които е посочила в заключението, били много близо до 45 и можело да се каже, че са в горната част на нормата. Човек много бързо може да стигне над стойностите. Има вероятност всички фактори свързани с процеса, да са отключили заболяването, което има. Това са събития, които имат кумулативен характер за личността.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническа експертиза се установява, че търговският обект за строителни материали, който е изграден след издадено Разрешение за монтаж от 27.10.2005г. от Главният архитект на район „В.“ и е въведен в експлоатация, няма експлоатационна годност. Той е годен и действащ в зависимост от материалите, с които са изградени основите, носещата конструкция, ограждащите стени, покрива или докато собствениците не решат да го премахнат, за да реализират основното застрояване по застроителния план. Соци, че този магазин не е събарян и работи до сега. Наредбата на СО за преместваемите обекти била променена от тогава много пъти и едва след промените от 2007 г. започнало да съществува понятието

експлоатационна годност за тези обекти.

В имота, закупен от дружеството през 2003 г., е съществувала правоъгълна бетонова основа, която частично е послужила за основа на сградата наречена „Офис-контейнер“. В последствие е влязъл в сила нов ЗРП, съгласно който сградата „Офис-контейнер“ попада в уличното платно. Следват уреждане на сметки по регулация докато УПИ III -1185, 1198 става изцяло собственост на г-н С. Т., а част от бившият му имот е отчужден за улица. Така сградата наречена „Офис-контейнер“ попада в уличното платно.

И двата обекта били нанесени в кадастралния план. Твърди, че Офис –контейнера е съборен от собственика за негова сметка.

В съдебно заседание вещото лице сочи, че на място в имота има търговски обект, масивна постройка, закрепена здраво за основите, която дори има втори етаж. Установено е, че собственика не е този, който е описан, а човек, който го е купил от него. Този обект бил действащ докато собствениците не решават да го премахнат и да реализират друго застрояване. Той бил в собствен терен. Съществувал магазин, който е на друг човек, а контейнера е премахнат. Обектът бил масивен, като стените му били изградени от тухли, бетон.

От заключението по допуснатата и приета съдебно-счетоводна експертиза се установява, че общата стойност на бракуваните стоки към 31.07.2015 г. е в размер на 38 384.85 лв. Към 31.12.2013 г. дружеството е разполагало с големи наличности, а именно 471 237,44 бр. позиции. Всеки материал, дори и този с най-високо качество, в дългосрочен план губи своите характеристики, при неправилно съхранение, като освен мястото на съхранение и температурата, следва да се обърне внимание на срока за съхранение, съгласно указанията на производителя и инструкциите за експлоатация. Съхранение на строителни материали от видовете, посочени в Списъците за брак за периода от 19.12.2013 г. /датата на прекъсване на електрозахранването на обекта/ до 14.10.2015 г., когато е възстановено електроподаването от Ч., при зимни условия в продължение на две зими, без никакво налично отопление, води до бракуване на тези материали, тъй като същите не могат да бъдат предложени на пазара за нормална експлоатация. За потвърждение на обстоятелството, че прекъсването на електрозахранването в периода от 19.12.2013 г. до 14.10.2015 г. е довело до брак на съхраняваните при неподходящи условия строителни материали, вещото лице е изискала и му е била предоставена от Национален институт по метеорология и хидрология справка за абсолютната минимална температура на въздуха за района на [населено място] за двата зимни периода: 19.12.2013 г.-31.03.2014 г. и 01.12.2014 г.-31.03.2015 г. Като извод от справката вещото лице сочи, че в двата зимни периода преобладават отрицателни дневни температури и ниски положителни, поради което условия за добро съхранение на строителните материали липсват и с оглед да не се компрометира фирмата продавач, същите основателно са бракувани. Освен това, вещото лице се е снабдило и с характеристики на строителните материали от производителите, от които е установило срока на годност и начините за съхранение.

В заключението е посочено, че към 11.09.2017 г., когато е връчена Заповед № РД-18-242/12.09.2012 г. за премахване на Офис-контейнер, начислените амортизационни отчисления на офис контейнера по счетоводна сметка 241.05 „Амортизация на други ДМА“ били в размер на 5 160.21 лв. Балансовата стойност на Офис контейнера към 11.09.2017 г., когато е издадена Заповед №

РД-18-242/12.09.2012 г. за премахване му е била в размер на 11 113.83 лв./16 274.04-5 160.21 = 11 113.83/. Към датата на премахване на Офис контейнера през м.02.2018 г., начислената амортизация към 31.01.2018 г. по счетоводна сметка 241/05 „Амортизация на други ДМА“ била в размер на 6 102.76 лв. Балансовата стойност на офис контейнера към датата на неговото премахване през м.02.2018 г., а именно: 31.01.2018 г. била в размер на 10 171.28 лв. /16 274.04-6 102.76= 10 171.28/.

Към датата на премахване на Офис контейнера, същият имал остатъчен полезен живот, съгласно счетоводните и данъчните норми на изхабяване. Към 19.12.2013 г., когато е изпълнена Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. и е било преустановено електрозахранване на обекта от Ч., начислените амортизационни отчисления на Павилион магазина по счетоводна сметка 241.05 „Амортизация на други ДМА“ били в размер на 8 740.73 лв. Балансовата стойност на Павилион магазина към 19.12.2013 г., била в размер на 46 309.34 лв. /55 050.07 - 8 740.73 = 46 309.34/. Павилион магазина бил продаден и изписан от счетоводните партиди на с/ка 209 „Други ДМА“ на 12.09.2019 г. Към датата на изписване - 12.09.2019 г. на Павилион магазина от счетоводните партиди, начислената амортизация по счетоводна сметка 241/05 „Амортизация на други ДМА“ била в размер на 21 359.46 лв. Балансовата стойност на Павилион магазина към датата на неговата продажба, а именно: 12.09.2019 г. била в размер на 33 690.61 лв., колкото са били отчетените счетоводно приходи от продажби в счетоводството на [фирма]. /55 050.07 - 21 359.46 = 33 690.61/. Към датата на продажба на Павилион магазина, същият имал остатъчен полезен живот, съгласно счетоводните и данъчните норми на изхабяване.

В проведеното съдебно заседание вещото лице пояснява, че при изготвяне на заключението си е видяла първичната счетоводна документация и е изискала съответни документи от различни фирми, с които дружеството ищец не разполага. Уточнява, че строителните материали не могат продължително време /2-3 години/ да издържат на минусови температури. При три годишен период тези строителни материали трябва да се съхраняват при положителни температури. В списъците за брак няма индикации дали бракуването е поради изтекъл срок на годност или поради лошо съхранение, но тези списъци били изготвени по време на прекъсване на ел. захранването. Били с конкретни дати, осчетоводени в счетоводството в този период. Тези счетоводни операции се отнасяли към тези списъци. Всички стоки били налични. Не е установила нещо вписано в списъка за брак да липсва. Стоките били доставени в различен период от време и ако трябвало да се изследват тези 270 000 като стойност можело години наред да са доставяни и подменяни. Сочи, че не е гледала първични счетоводни документи на ищеца. Не твърди, че стоките са бракувани заради неправилно съхранение. Можело да били бракувани и поради изтекъл срок на годност, като не можела да посочи друга причина. Твърди, че ако в тези списъци имало материали, които са бракувани поради изтекъл срок на годност това влизало в претенцията на ищеца, тъй като в този период той не е могъл да продава тези стоки.

В допълнително заключение по ССЧЕ, вещото лице посочва, че от списъка на стоките за брак с 4435.41 бр. бракувани материали /различни разфасовки и мерни единици/ = 190 бр. за 6 278.34 лв., са открити фактури за доставки за 124 бр. за 3 990.62 лв. и неоткрити фактури за доставка за 66 бр. за 2 287.72 лв. Стойността по намерените фактури за доставка е 3 990.62 лв., спрямо общата стойност на Списъка за брак - 6 278.34 лв., което е 63.56 %. От Списъка на стоките за брак с 4013.00 бр. бракувани материали /различни разфасовки и мерни единици/ = 470 бр. за 32 106.52 лв., са

открити фактури за доставки за 257 бр. за 19 807.06 лв. и неоткрити фактури за доставка за 213 бр. за 12 299.46 лв. Стойността по намерените фактури за доставка е 19 807.06 лв. спрямо общата стойност на Списъка за брак - 32 106.52 лв., което е 61.69 %. Вещото лице уточнява, че първичните счетоводни документи /Фактури за покупки/ следва да се съхраняват 5 години, който срок е регламентиран от ДОПК и в стария Закон за счетоводството /в неговата редакция до 01.01.2016 г., когато е извършено бракуването на строителните материали/, поради което откритите фактури в 63.56 % и 61.69 % от общата стойност на бракуваните стоки по двата налични Списъка за брак, са напълно достатъчни, за да потвърди, че бракуваните стоки, действително са били доставени от [фирма] в процесния период. Прегледът на Списъците за брак установява, че посочената информация в тях, съответства на представените първични счетоводни документи.

Посочва, че е наличен протокол за бракуване на стоките, в който е описана причината за бракуване на тези стоки. Списъците към този протокол, били направени от специално назначена комисия, която определя причината за бракуването на стоки. Тези протоколи били осчетоводени от дружеството. Комисията за бракуване била назначена от дружеството. Сочи, че има два списъка, приложени към заключението, като първият е със стойност 6278.34 лв. Срещу всяка позиция трябвало да се запише номера на фактурата, името на фирмата и позицията във фактурата, която съдържа този строителен материал. Така било за всяка една позиция от двата списъка. Там, където срещу продукта нямало фактура, доставчик и позиция означавало, че не са намерени първични счетоводни документи. Установила е, че повечето фактури са платени по банков път и същите са запазени в счетоводството. Докато другите, които били с по-малки стойности предполага, че са платени в брой. Нямало графа, в която да е посочен срока на годност на артикула. Не е установила дали по-голяма или по-малка част от първичните документи са съхранени, но когато били над 50 % показвало, че има съответствие.

По делото е допусната и изготвена повторна ССЧЕ, с друго вещо лице, което да посочи дали представените стоки за бракуване съответстват на счетоводните документи. В заключението си вещото лице е посочило, че бракуваните активи (стоки) са предмет на Протоколи за бракуване на стоки с приложени Списъци на стоки за брак, в които стоките са описани по количество и стойност от всеки вид. В тези документи, налични по делото, се съдържат реквизити, в т.ч. подписи на председател и членове на комисия, сформирана от [фирма]. По вид и съдържание те са годни за вземане и по тях са взети счетоводни записвания в съответствие с методологията на счетоводната отчетност, счетоводната политика и вътрешния сметкоплан на дружеството.

В съдебно заседание вещото лице уточнява, че е отбелязал в експертизата „Стоки П.“ и „Стоки Н.“, които са в група 30 на индивидуалния сметков план, което означавало, че се касае за два обекта, в които се продават строителни материали. Бракуваните стоки, които били предмет на експертизата касаели само сметките на „Стоки Н.“. От тези наличности, които към момента на брака са съществували, от тях се преценявало, коя част от тях са негодни и трябва да се бракуват, както бракуваните наличности, така и самата наличност. Тя е остатък от началното салдо към дадения месец, плюс приходите, минус разходите към момента на брака. Както покупките, така и продажбите се наслагвали. Наличността към даден момент се инвентаризирала и трябвало да отговаря на наличността по счетоводни данни към този момент. За това се

водела материалната сметка 304. Инвентаризационен протокол за всички наличности не е предоставен, но има протокол за брак, който бил по делото и към него има списъци на бракувани стоки. Посочва, че от счетоводна гледна точка по отношението на бракуването на стоките счетоводството няма никакво отношение. Комисията преценява какво и колко да бракува и по каква причина. Комисията е съобщила две причина за бракуване без да ги разграничава. За счетоводното записване не е необходимо да се изяснява каква е причината.

По делото се събраха и гласни доказателства, като бяха изслушани като свидетели В. А. Б., В. В. К. и С. А. М..

От показанията на свидетеля В. Б. се установява, че познава С. С. отдавна, били войници заедно. Работели заедно от 2006 г. в „П.“, като той работел като продавач консултант в магазин на дружеството до преди К. на 2013 г. Първо спрели тока от Ч. и С. след 1-2 седмици казал, че магазина не може да работи. Не премахнали постройката. Тока бил възстановен през 2015 г. С. му се обадил, че може да започнат работа, но след това казал, че пак имало проблем. След 2013 г. магазина не бил работил. Когато го затворили, вътре имало стока - строителни материали, бои, болтове. Нямало кой да изнесе стоката, тъй като всичкият персонал си отишъл. Участвал в комисия за бракуване на стоки. Когато С. се обадил през 2015 г. ги извикал да видят какво е положението с наличната стока. Били трима души. Магазинът миришел лошо. Не всички стоките били годни, имало доста стоки за брак. Срока на латекса бил 2 години. Имало кореселинов разтвор, като бутилките били празни, тъй като били изветрели. На шкурките, поради влагата, им се бил уронил абразива. Причините за бракуване били основно климатичните условия, които са направили негодни за употреба стоките. След като бил затворен магазина имало опит за разбиване, но незнаел дали е било откраднато нещо. В протокола за брак описали това, което било намерено в магазина. Имало постройка, която се наричала офис контейнер. Премахнали я, тъй като имало заповед от общината. Материалите от контейнера изхвърлили на боклука. Сочил, че не знае дали в момента съществува магазина. Знае, че С. го продал след 2015 г. Магазина бил 90 кв.м. Имало стока и отвън, и в пристройката. Около магазина имало двор. Цимент, вар и пясък се държали отвън. Имало пристройка до магазина, която била за съхранение на гипсокартон и други материали. Пристройката била голяма колкото магазина, а другата зад нея по-малка. В пристройката до магазина съхранявали бои, дървен материал, латексови материали, лепила. Тухлите били отвън пакетирани. В двора се обработвали материали, като рязане на винкели например. Офис контейнера бил в рамките на имота и не можел да се премести. Пристройките около магазина били складови помещения.

В показанията си свидетелят В. К. сочи, че познава С. от 1996 г., били приятели. Дружеството му се казвало „П.“ и било за търговия на едро и дребно със строителни материали. Намирало се в Н., [улица] г. магазина работел. Не е имало период, в който магазина да не работи. Магазинът бил затворен от края на 2013 г. за две години в резултат на натиск от СО. С. не можел да продава стоките, които били налични и дружеството стигнало до състояние на неплатежоспособност. След като изтекли двете години дружеството не възобновило дейността си предвид на това, че е загубило клиенти и стоките загинали. Друга причина, за да не работи било, че С. му споменал за акт от общината за събаряне на магазина. Всичко това оказало негативно влияние върху душевното състояние на С.. Твърди, че не знае дали освен този обект С. е имал

друг. Минавал бил с колата покрай магазина и виждал, че е затворен. До преди една година не бил съборен магазина. От 1 година не бил минавал оттам.

От показанията на свидетеля М. се установява, че познава дружеството „П.“, което имало магазин за строителни материали. Посочва, че магазинът функционира в момента, но не знае кое дружество го стопанисва. Работила е по преписка, която е била за незаконен строеж. До издаването на заповедите за премахване е работила по преписката. Не ѝ е известно магазина да е спрял да работи. Търговският обект представлява комплекс с няколко обекта. Основният магазин представлява строеж с метална конструкция. Имало е две постройки, офис контейнер и гаражна клетка, която била в имота. По голямата част от строителните материали били в двора и складовите помещения. В двора имало тухли, цимент, метални тръби и конструкции на стелажи. Под навеса имало други материали. Били на открито. Офис контейнера е премахнат доколкото, но не знае кога, вероятно доброволно. Офис контейнера е могъл да се премести.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане са обективно съединени иски, предявени от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. С. и от С. Т. С. /в качеството му на физическо лице/ срещу Столична община за осъждане на ответника за заплати обезщетение на дружеството за имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни заповеди на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ (ОСК), Столична община, отменени по съответния ред от съда, в размер на имуществени вреди в размер на 65 284,85 лв., както и на управителя на дружеството за неимуществени вреди в резултат на отменените административни актове в размер на 20 000 лв.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата касае твърдения за претърпени имуществени и неимуществени вреди за двамата ищци в следствие на незаконосъобразни административни актове.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, от чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; настъпила вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липсата на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От така изложеното, съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл.203 АПК, следва незаконосъобразният акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен искът. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия.

Искът е предявен срещу Столична община, а незаконосъобразните заповеди, от които ищците черпят права е издадена от директора на Дирекция Общински строителен контрол, към СО, поради което и именно конституираният ответник е юридическото лице, пасивно легитимирано да отговаря за причинените на ищеца вреди от отмяната на тези заповеди. Дирекция Общински строителен контрол е в структурата на СО и отговаря на строителство на територията на общината. Директорът е действал от името и за сметка на кмета на СО, по оправомощаване от последния, поради което исквете са предявени срещу пасивно легитимирано лице.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно налице е незаконосъобразен административен акт, надлежно отменен като такъв, по съответния ред. Този факт не е спорен по делото. Налице са три заповеди, издадени от директора на Д ОСК, които са отменени с влезли в сила решения. Налице е и отменено НП, издадено поради неизпълнение на една от трите заповеди, което също е отменено от съда. Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция ОСК, с която е забранено ползването и достъпа на строеж: „Магазин за строителни материали“, находящ се в УПИ III-1498, 1185, кв. 6, м. „НПЗ „О.“ е отменена с Решение № 5389/31.07.2015 г., постановено по адм. дело № 3490/2014 г. Решението е влязло в сила на 31.07.2015 г. Заповед № РД-30-334/23.09.2013 г., издадена от директора на Д ОСК, нарежда премахване на павилиона/магазин за строителни материали, поради това, че същия е незаконен строеж. С Решение № 5942 от 21.09.2016 г., постановено по адм. дело № 6652/2016 г. заповедта е отменена. Решението на АССГ е влязло в сила на 01.09.2017 г. Заповед № РД-18- 242/12.09.2012 г. за премахване на Офис-контейнер, издадена от директора на Д ОСК-СО е отменена с Решение № 6745/16.11.2018 г., постановено по адм.д. № 10858/2017 г. на АССГ. Наказателно постановление № РД-21-134/14.05.2014 г., с което е наложена имуществена санкция в размер на 5 000,00 лв., за неизпълнение на Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община е отменено с Решение № 6837/07.11.2016 г., постановено по адм.д. № 4043/2016 г. на АССГ. В този смисъл е налице първата предпоставка - незаконосъобразни общо четири акта, на орган или длъжностно лице на държавата, в лицето на Столична община, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред.

Относно периода от време, през който ищците претендират да са претърпели вредите, съдът намира следното. Ищцовото дружество претендира обезщетяване на претърпени вреди за периода от датата на прекъсване на електрозахранването и водоподаването - 19.12.2013 г. до 12.09.2019 г., когато е погасен кредита, сключен с ФК [фирма]. Ищецът С. С. претендира да е претърпял неимуществените вреди от трите заповеди в периода от датата на прекъсване на електрозахранването и

водоподаването - 19.12.2013 г. до влизане в сила на последното съдебно решение, с което се отменя и последната оспорена от ищеца заповед - 31.12.2018 г., като вредите, претърпени от всяка една заповед разделя на отделни периоди. Ответникът е възразил, че по отношение на вредите по заповед № РД 29-12/23.09.2013 г., влязла в сила на 31.07.2015 г. е изтекла погасителна давност.

В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвидено, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. В случая специален и различен от този петгодишен срок няма. Съгласно чл. 114 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на вземането за обезвреда от незаконосъобразни действия, бездействия и актове на администрацията, настъпва с влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им /т.4 на ТР 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/. Т.е. в конкретния случай вземанията на ищите са възникнали с влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния административен акт, от който ищеца е претърпял вредите, а именно Решение № 5389/31.07.2015 г., постановено по адм. дело № 3490/2014 г., с което е отменена Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция ОСК. Това е станало на 31.07.2015 г. Съгласно чл. 110 ЗЗД, петгодишната давност изтича на 31.07.2020 г., а исковата молба е подадена на 06.10.2020 г. Със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в сила от 13.03.2020 г., давността е прекъсната. Съгласно чл. 3, т.2 за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Срокът, в който правоимащите могат да упражнят правото си на обезщетяване, безспорно е давност и с изтичането му се погасява това право. Извънредното положение е отменено на 14.05.2020 г., когато е обявена извънредна епидемиологична обстановка. Т.е., давностния срок относно исковата претенция се продължава с още два месеца и следва да изтече на 30.09.2020 г. Исковата молба, като подадена на 06.10.2010 г. е подадена след изтичане на давността по отношение на Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция ОСК. Действително в ПР на ЗИДЗМДВИП, в § 13, ал.1 е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно "други срокове" в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". Но тази разпоредба изключва от приложното си поле давностните срокове, и по отношение на тях не важи този 7-мо дневен срок от обнародване на закона. Поради това, давностните срокове следва да се считат продължени от деня на отмяната на извънредното положение което е 14.05.2020 г.

Доколкото претенциите на дружеството за обезщетяване на претърпени вреди от погиване на стоки, намиращи се в магазина, поради изтекъл срок на годност или влошено качество, поради което са станали негодни за употреба и продажба, на стойност 38 384,85 лв., за обезщетяване на вреди от заплатените разноски във връзка с образуваното изпълнително производство изп. дело № 9557/2014 г. при ЧСИ М. Б. срещу дружеството от негов съконтрагент - Т. К.-Ю. Стомана О. в размер на 3 600 лв., за обезщетяване на вреди от заплатени разноски и законна лихва във връзка с образуваното гр. дело № 49499/2014 г. на СРС и последващите инстанционни

производства от Ч. България в размер на 600,00 лв. и 154 лв. заплатена държавна такса за въззивна жалба срещу решението на СРС, произтичат и се основават единствено на Заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция ОСК, то същите претенции, предвид изложеното по-горе следва да се считат за погаси по давност. Претенцията за заплащане на сумата от 934,00 лв. разноски по изп. дело 338/2019 г. на ЧСИ Л. М., съдът приема, че също се основава на посочената заповед, тъй като изпълнителното производство е образувано на основание издадено съдебно решение № 132725/30.05.2017 г., постановено по гр. д. № 49499/2014 г. по описа на СРС, с което по отношение на дружеството ищец е признато за установено, че ищецът дължи на трето лице [фирма] сумата от 7 703,68 лв., представляваща неизплатено парично задължение за заплащане на цената на стоки по договор за покупко-продажба, за която сума са издадени две фактури, съответно от 23.10.2013 г. и 06.12.2013 г. Т.е., фактурите, по които не е извършено плащане предхождат издаването на тази заповед и следва да се приеме, че поради нейното издаване и привеждане в изпълнение, за ищеца е настъпила вреда. Поради това, за процесуална икономия не следва да се разглеждат тези претенции по отношение тяхната основателност.

Настоящият съдебен състав приема за доказано, че в следствие на издаването на три незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, дружеството ищец е претърпял имуществени вреди, които се изразяват във влошено финансово състояние, поради невъзможност за упражняване на дейността на дружеството, в следствие на което дружеството е задължияло, както към държавата в лицето на НАП, така и към свои съконтрагенти. На обезщетяване по реда на ЗОДОВ подлежат единствено реално претърпени вреди и то такива, претърпени пряко и непосредствено от отменените актове. Тази причинно-следствена връзка следва да е доказана по безспорен начин.

Предвид изложеното, съдът приема за неоснователна претенцията на дружеството за обезщетяване на вреди, представляващи заплатените разноски във връзка с взетия от дружеството паричен заем от ФК [фирма] през 2018 г., в размер на 15 400 лв. Установява се по делото, че такъв договор за заем е сключен между ФК [фирма] и [фирма] заемател. Установява се и, че за сключването му, съответно за отпускането на заема е заплатена такса от 1000 лв. за разглеждане на заявлението. Установява се, че са платени и нотариални такси и разноски за учредяване на договорна ипотека за обезпечаване на заема, в размер на 856 лв. и 50 лв. за вписване на ипотека в Агенцията по вписванията. Не може да се установи обаче от една страна причинно-следствената връзка между взетия заем и отмяната на процесните заповеди. Очевидно за вземането на паричен заем, дружеството е имало необходимост от парични средства. Но за какво са били тези парични средства не е ясно, тъй като самият договор не е приложен по делото. За да се прецени причинно-следствената връзка между направените разходи по вземане на заем и възникналите финансови проблеми на дружеството, в следствие на издаването на заповедите, следва да е наличен самият договор, за да се провери причината за неговото сключване, ако такава е описана в него. Причините за вземането на паричен заем може да са различни. Това може да са, както покриване на предишни задължения към държавата и съконтрагенти на дружеството, така и за извършване на нови инвестиции. Не е необходимо едно лице да има финансови проблеми, за да вземе заем. Освен това, дори да се касае за покриване на задължения, то следва да се установи дали тези задължения са възникнали в следствие на спиране дейността на обекта или пък по

друг повод. Без наличието на текста на договора, съдът няма как да приеме за доказано, че тези разходи, направени във връзка с договора за заем са в причинно-следствена връзка с издадените и отмените административни актове. От друга страна, поради липсата на договор, не е възможно да се установи размера на лихвата, предвидена за връщане на заема. Това е необходимо с оглед факта, че по-голямата част от претенцията произтича от заплатена договорна лихва. Т.е., освен, че иска не е доказан по основание, не е доказан и по размер.

В тежест на ищеца е да докаже, че наличието на вредата и причинната връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Тази доказателствена тежест е указана и на ищеца с определението от 25.02.2021 г., с която делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, и с което е изготвен проекта за доклад. Поради липсата на доказаност, в условията на пълно и главно доказване на причинната връзка между взетия заем и отмяната на заповедите, искът в тази му част следва да бъде отхвърлен.

Неоснователна е исковата претенция за присъждане на обезщетение на размер на 1 212,00 лв., представляващ натрупана и дължима законна лихва върху необслужвани публични задължения от дружеството за периода от 01.01.2014 г. до 16.11.2018 г. Съдът приема, че по делото е доказано, че за дружеството са възникнали публични задължения, които не са своевременно обслужвани от дружеството, поради което са натрупани и лихви за забава върху съответните задължения, като същите са в по-висок от претендирания размер, видно от справка, представена от НАП. Тези задължения обаче съдът намира, че са възникнали в следствие на издадената първа по време заповед № РД-29-12/23.09.2013 г. на Директора на дирекция ОСК, с която е спрян достъпа и е забранено ползването на имота, в който дружеството е упражнявало търговската си дейност и съответно същите претенции, предвид изложеното по-горе следва да се считат за погаси по давност. В този период, поради липса на достъп до имота, дружеството не е имало възможност да упражнява търговска дейност в имота, съответно да реализира приходи и да покрива своите задължения към държавата. Не може обаче да се установи, че публичните задължения, произтичат от следващите две заповеди РД-18-242/12.09.2012 г., с която е разпоредено премахване на Офис-контейнер и № РД-30-334/23.09.2013 г., с което е наредено премахване на павилиона/магазин за строителни материали. За да се приеме причинно-следствена връзка между възникналите публични задължения и съответния незаконосъобразен административен акт, следва с този акт да е възпрепятствано лицето да упражнява дейност, от която да реализира приходи, с които да покрива задълженията си към държавата за данъци и осигуровки. В случая, с последващите две заповеди се разпорежда премахване на обекти, намиращи се на територията на имота, в който се извършва дейността. От една страна, заповедта, с която се нарежда премахване на павилион-магазин за строителни материали не е приведена в изпълнение и след отмяната на заповедта за забрана достъпа до имота и ползването не е била налице пречка, докато трае обжалването, дружеството да възстанови дейността си и да извършва продажби на строителни материали. От друга страна, на територията на имота освен двете сгради се установява, че са налични и пристройка до магазина, друга зад нея, навес и др., поради което е било възможно упражняване на търговска дейност. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че издаването на тези две заповеди реално, пряко и непосредствено е причинило вредата, изразяваща се в натрупване на публични задължения и лихви по тях. Поради това и не може да приеме за доказана връзката между издаването на двата незаконосъобразни акта и

настъпилите вреди.

Дружеството претендира присъждане на обезщетение за вредите, които е претърпяло от премахването на офис-контейнер, в размер на 5 000 лв. Тази вреда, произтича от незаконосъобразността на Заповед РД-18-242/12.09.2012 г. Със заповедта е разпоредено премахване на Офис-контейнер, намиращ се в УПИ III-1185 /Общинска собственост/, кв.б, с административен адрес: [населено място], ул. М., тъй като част от обекта Офис-контейнер попадал в посочения Общински имот и част - в имот, собственост на [фирма] Заповедта е отменена с Решение № 6745/16.11.2018 г., постановено по адм.д. № 10858/2017 г. на АССГ. Решението е влязло в сила, тъй като не е оспорено. Процесната заповед е с допуснато по силата на закона предварително изпълнение, чието спиране е отказано с влязло в сила определение. Поради това, през м.02.2018 г. офис-контейнерът е премахнат от наети хора от управителя на [фирма] за негова сметка. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема иска за доказан по основание, тъй като е налице незаконосъобразен административен акт, отменен с влязло в сила решение, а поради предварителното изпълнение на акта, същия е породил целените с него последици. Т.е., налице са негативни последици на адресата на незаконосъобразния акт. Следва да се направи уточнение, че законът не държи сметка за причините за отмяна на административния акт, дали е на процесуално основание или поради материална незаконосъобразност. Дали се касае за преместваем обект или строеж се изяснява в производство по оспорване на съответната заповед и няма отношение към производството по обезщетяване на настъпила вреда в следствие на незаконосъобразен акт. Държи се сметка единствено за незаконосъобразността на акта, от който са претърпени вредите.

Искът е доказан и по размер, тъй като съобразно заключението по ССЧЕ се установи, че балансовата стойност на офис контейнера към датата на неговото премахване през м.02.2018 г., а именно 31.01.2018 г. е в размер на 10 171.28 лв., т.е. повече, от колкото се претендира. Поради това и искът следва да бъде уважен в пълния му претендиран размер от 5 000,00 лв. Установява се, че контейнера е развален при премахването му и не е могъл да се използва в същия вид, в който е бил преди премахването, поради незаконното разпореждане за това.

Предвид изложеното, съдът приема, че този иск е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен.

Основателна е неимуществената претенцията на ищеца С. С.. Ищецът претендира, че в следствие на трите заповеди и за периода от датата на прекъсване на електрозахранването и водоподаването - 19.12.2013 г. до влизане в сила на последното съдебно решение, с което се отменя и последната оспорена от ищеца заповед - 31.12.2018 г. е претърпял значителни неимуществени вреди, като се влошило здравословното му състояние, преживял тежка емоционална травма и в крайна сметка заболял от раково заболяване, което наложило оперативно лечение. Съдът намира предявеният иск за основателен, тъй като от събраните по делото доказателства се установи, че ответникът е издал няколко незаконосъобразни акта, с които е довел дружеството до тежко финансово състояние, в следствие на което то е задължияло. Нормално и логично е, тъй като дружеството е еднолично дружество с ограничена отговорност, собственикът и управител на дружеството да претърпи психологически и емоционални проблеми в следствие на това влошено финансово състояние. От събраните по делото доказателства се установява, че целият процес по издаване на заповедите, проточеното им връчване във времето и техния ефект върху бизнеса на

ищеца, оказал негативно влияние върху душевното състояние на С.. Вещото лице по допуснатата съдебно-психологична експертиза сочи, че проточилият се във времето период на административен натиск е дал своето негативно отражение и причинило негативни емоционални преживявания на С. С.. Ежедневието му е било изпълнено с притеснения относно оцеляването, прехранването на семейството и страх от възможността семейството да остане без жилище, тъй като имотите, които притежавал са били ипотекирани. Бил в невъзможност да планира и предприеме бъдещи действия, както и начина на живот. Ограничил социалните си контакти. В случая личността е била възпрепятствана да упражнява своя бизнес, в следствие на което търпял финансови лишения, които засилвали чувството на малоценност и безпомощност, бил в невъзможност да се погрижи за собствената прехрана и оцеляване и тази на семейството. Вещото лице посочва също, че в началото на проведен със С. С. разговор, той се опитвал да се владее и въздържа емоциите си, но изреченията му били накъсани, съпроводени със сподавени хлипания и сълзи. Към настоящият момент С. С. не бил успял да се справи и преработи случващото в психологичен аспект. Налице бил симптом (белези, черти) за преживян психо-емоционален стрес. С цел сваляне на психичното напрежение, било желателно да се проведе психотерапия. Наложилото се оперативно лечение през 2018 г. е довело до промяна в начина на живот на С. Т. С.. Вещото лице сочи, че експертизата не може да посочи като косвен причинител оказаният административен натиск, посредством издаваните заповеди, както и, че те са довели до заболяването, наложило оперативно лечение, но е възможно тези събития да са били „благоприятния фактор“. Житейски логично е, че в следствие на преживян силен стрес, е възможно отключването на сериозни здравословни проблеми.

С оглед изложеното искът за претърпени от С. неимуществени вреди е основателен. По отношение на размера на дължимото обезщетение, съдът следва да съобрази продължителността на негативния ефект на актовете върху личността, интензитета и размера на претърпените вреди. Трудно е да се разграничат негативните последици от неимуществен характер, причинени конкретно от една от трите заповеди. Узнаването за издаване на заповедите се е насложило във времето, като тъкмо е приключило оспорването на предходната и лицето узнава за следващата. Безспорно първата заповед оказва най-силно негативно влияние, но всяка следваща е налице натрупване на негативни емоции. Поради изложеното и приема за доказан иска по размер. Тъй като ищецът е разграничил иска си по размер, като е определил и различни периоди, в които е претърпял вреди от всяка една заповед, съдът намира, че следва да присъди и пълния претендиран размер на обезщетението по отношение на претърпените вреди от Заповед - РД-30-334/23.09.2013 г. /за периода м. юни 2016 до 10.09.2017 г. / и Заповед РД-18-242/12.09.2012 г. /за периода от 11.09.2017 до 31.12.2018 г./ И двете заповеди са оказали своето въздействие върху психиката, емоционалното, а от там и физическото състояние на ищеца от датата, на която ищецът е узнал за тях, а именно през м.06.2016 г. за първата и 11.09.2017 г. за втората. Поради това и така следва да се определи периода, за който се дължи обезщетението. Предвид изложеното, в полза на ищеца С. С. следва да се присъди обезщетение в размер на общо 10 000 лв. за претърпени от нето неимуществени вреди от незаконосъобразни административни актове, за периода от м.06.2016 г. до 31.12.2018 г.

Както се посочи по-горе претенцията, произтичаща от заповед № РД 29-12/23.09.2013 г., която в същност е оказала най-силно негативно влияние върху личността, е

погасена по давност и обезщетение по нея не следва да се присъжда.

Предвид изложеното, съдът приема за доказани исковете за заплащане на обезщетение за имуществени вреди на дружеството ищец в размер на 5 000 лв., представляващи направени разходи за премахването на офис-контейнер и за заплащане на неимуществени вреди на ищеца С. С. в размер на общо 10 000 лв. за периода от м.06.2016 г. до 31.12.2018 г., поради което и Столична община следва да бъде осъдена да заплати посочените суми.

Поради неоснователност на исковете за обезщетяване на претърпени вреди от погиване на стоки, намиращи се в магазина, поради изтекъл срок на годност или влошено качество, на стойност 38 384,85 лв., за обезщетяване на вреди от заплатените разноски във връзка с образувано изп. дело № 9557/2014 г. при ЧСИ М. Б. срещу дружеството от негов съконтрагент - Т. К.-Ю. Стомана О., в размер на 3 600 лв., за обезщетяване на вреди от заплатени разноски и законна лихва във връзка с образуваното гр. дело № 49499/2014 г. на СРС и последващите инстанционни производства от Ч. България в размер на 600,00 лв. и 154 лв. заплатена държавна такса за въззивна жалба срещу решението на СРС, за обезщетяване на вредите, представляващи разноски по изп. дело 338/2019 г. на ЧСИ Л. М., в размер на 934,00 лв., за обезщетяване на вреди, представляващи заплатените разноски във връзка с взетия от дружеството паричен заем от ФК [фирма] през 2018 г., в размер на 15 400 лв., както и за обезщетяване на вреди, представляващ натрупана и дължима законна лихва върху необслужвани публични задължения в размер на 1 212,00 лв., както и за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. за С., тези искове следва да се отхвърлят като неоснователни и частично поради погасяването им по давност.

По разноските.

Разноски в полза на двамата ищци се дължат съобразно уважената част от иска. Те претендират разноски за адвокатско възнаграждение, определено по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, държавна такса в размер на 35,00 лв., разноски за вещи лица в размер на 821,50 лв., такса за съдебни удостоверения в размер на 15 лв. и такса в размер на 268,80 лв. за направена справка в Н.. Адвокатското възнаграждение, съобразно цената на иска общо от 85 284,85 лв., и предвид Наредбата, чл. 8, ал.1, т.4 е 3 088,55 лв. Тъй като същото не е платено от двамата ищци и съответно не са направили разход за адвокат, адвокатското възнаграждение следва да се присъди в полза на адв. Т.. Дължимото, предвид уважената част на иска, адвокатско възнаграждение е в размер на 543,22 лв., а разноските в полза на двамата ищци са в размер на 200,56 лв.

На ответника също се дължат разноски с оглед отхвърлената част от иска. Ответникът претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3 500 лв. и разноски за вещи лица, без посочен размер. Предвид посоченото по-горе относно цената на иска, минималния размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, чл. 8, ал.1, т.4 е 3 088,55 лв. Делото е с по-висока правна и фактическа сложност от обичайната за дела по реда на ЗОДОВ, тъй като касае няколко отменени административни акта, различни периоди, за които се претендира обезщетение, претендират се различни и няколко на брой вреди, поради което и сумата от 3 500 лв. за адвокатско възнаграждение не е прекомерно завишен. Разноските са за две експертизи и са в размер на общо 850,00 лв. Предвид изложеното и с оглед отхвърлената част от иска на ответника се дължат разноски в размер на 3

485,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. С. сумата от **5 000,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна Заповед РД-18-242/12.09.2012 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ (ОСК), Столична община, изразяваща се стойността на съборения и унищожен Офис-контейнер стойността на разходите за премахването му **КАТО ОТХВЪРЛЯ** исковете за обезщетяване на имуществени вреди до пълния им претендиран размер **от общо 60 284,84 лв.**, в това число претърпени вреди от погиване на стоки, намиращи се в магазина, поради изтекъл срок на годност или влошено качество, на стойност 38 384,85 лв., за обезщетяване на вреди от заплатените разноси във връзка с образувано изп. дело № 9557/2014 г. при ЧСИ М. Б. срещу дружеството от негов съконтрагент - Т. К.-Ю. Стомана О., в размер на 3 600 лв., за обезщетяване на вреди от заплатени разноси и законна лихва във връзка с образуваното гр. дело № 49499/2014 г. на СРС и последващите инстанционни производства от Ч. България в размер на 600,00 лв. и 154 лв. заплатена държавна такса за въззивна жалба срещу решението на СРС, за обезщетяване на вредите, представляващи разноси по изп. дело 338/2019 г. на ЧСИ Л. М., в размер на 934,00 лв., за обезщетяване на вреди, представляващи заплатените разноси във връзка с взетия от дружеството паричен заем от ФК [фирма] през 2018 г., в размер на 15 400 лв., както и за обезщетяване на вреди, представляващ натрупана и дължима законна лихва върху необслужвани публични задължения в размер на 1 212,00 лв.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** С. Т. С. /в качеството му на физическо лице/, ЕГН [ЕГН] сумата от **10 000,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от отменени по съдебен ред административни актове за периода от м.06.2016 г. до 31.12.2018 г., изразяващи се във влошаване на здравословното му състояние, преживяване на тежка емоционална травма, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния му претендиран размер от 20 000 лв.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. С. и С. Т. С. /в качеството му на физическо лице/, ЕГН [ЕГН] сумата от 200,56 лв., направени по делото разноси, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Т. сумата от 543,22 лв., за оказана безплатна правна помощ на ищите, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. С. и С. Т. С., ЕГН [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] сумата от **3 485,00 лв.**, представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение и депозит за вещи лица, съобразно отхвърлената част на иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: